

Chi Tran CHUYỂN
NGÀY TRỞ VỀ NHÀ CHA

SỰ CHẾT

LM Nguyễn Tâm Thường, sj.

Khi tôi được sinh ra là khi đi tìm tôi bắt đầu đi về cõi chết. Làm gì có sự chết nếu không có sự sống. Làm gì có ngày ngày nếu ta còn tôi nếu không có ngày tôi chào đời. Như thế, cuộc sống của tôi là chu kỳ bắt đầu cho ngày tôi chết.

Ngày tôi trong bào thai của mẹ, bắt đầu có sự sống là tôi đã chịu mang sự chết rồi. Kết hợp và biệt ly là một việc khác. Trong lòng mẹ đã có mầm tan rã. Khi vũ trụ chào đón tôi, thì cùng một lúc, tôi bắt đầu tiếp xúc vũ trụ tiếp ngày, tiếp giờ.

Mọi ngày là một bước của tôi đi đến về sự chết. Bình minh mọc lên, nhắc nhở cho tôi một bước của cơn gió. Hoàng hôn buông xuống, thầm nói cho tôi sự vĩnh biệt đang đến.

Không muốn nghĩ về sự chết tôi cũng cố gắng tránh đầu óc sự chết.

Tôi có thể không muốn nghĩ về sự chết nhưng tôi có ghét sự chết được không? Tôi ghét sự chết là tôi ghét chính tôi. Chết nằm trong tôi. Tôi đang đi về cõi chết nên ngay bây giờ sự chết đã thu hút về tôi rồi. Sự sống của tôi hàm chứa sự chết, nên tôi yêu sự sống thì tôi cũng phải yêu sự chết. Vì vậy, cuộc đời có ý nghĩa về mặt chết là cuộc đời chu kỳ bắt đầu cho ngày chết.

Trong dòng đời, tôi không sống một mình. Cuộc sống của tôi là tâm thức mà mọi liên hệ yêu thương là một sự tiếp nối, mọi gì quen biết là một sự tiếp nối, anh em, cha mẹ, người yêu. Sự chết xé rách tung tóe tôi ra đi một mình. Chẳng ai đi với tôi. Vì thế, chết mang một sự ly biệt.

Sống là hàng ngày và tiếp tục lại. Tiếp tục lại là cái tôi không nắm chắc trong tay, vì vậy, tôi hay nhìn vào tiếp tục lại bằng nỗi sợ bệnh. Càng bệnh thì tôi càng tìm kiếm việc lành, càng tích lũy. Nhưng tích lũy xong, xây dựng xong, vượt việc lành xuôi đời rồi ra đi trên đôi tay thì đời tôi thành đáng tiếp tục hàng ngày. Nếu tôi không đem theo đức hạnh gì tích lũy, thì hàng ngày tôi ôm ấp hôm nay chỉ làm tôi thêm đau đớn, nuối tiếc. Nếu không muộn vậy thì chúng phải là phần tiếp tục chuộc tội cho gì ra đi của tôi.

Tích lũy cho tiếp tục lại có thể là đức hạnh khôn ngoan để phòng ngừa bất trắc có thể xảy ra. Mà cũng có thể là một thói xấu. Nếu suốt đời tôi lo âu tìm kiếm danh vọng, quá tham lam tiền bạc, lúc nào cũng bận rộn, bận rộn thì đâu là niềm vui, tận hưởng.

Mà tận hưởng là gì? Đây là ý nghĩa của tìm kiếm? Tích lũy?

Kính Thánh kinh:

Có người trong đám dân chúng nói với Đức Kitô: "Thưa Thầy, Thầy bỏ anh tôi chia gia tài với tôi".

Ngài đã nói cùng họ: "Hãy coi chừng! hãy lo giữ mình tránh khỏi tham, vì không phải ai đều sung túc, là đời sống người này chắc chắn của cải".

Ngài nói cùng họ một ví dụ rằng: "Có người phú hộ, ruộng nương đầy mùa, nên suy tính với mình rằng: ta phải làm gì? Vì ta không còn chỗ nào mà tích trữ hoa mùa nữa. Do đó người này nói: Ta sẽ làm thế này: phá quách các lều đi, mà xây những lều lớn hơn, rồi cất cửa lúa mì, và của cải vào đó, rồi ta nói họ: Hỡi người! mà có đức hạnh của cải, số đó cho bao nhiêu năm; nghỉ đi! ăn uống đi! hàng ngày đi! Nhưng Thiên Chúa bỏ nó: Đức Kitô! ngay đêm nay, người ta sẽ đòi người từ lều họ hàng, mọi số người đã sắm sửa, tích góp kia sẽ vào tay ai? (Lc 12,13-21).

Không ai sống hàng ngày tôi. Không ai chết thay tôi. Không ai đi cùng tôi. Tôi sẽ ra đi thôi. Họ sẽ quên tôi cũng như tôi đã quên bao người. Có thể đôi khi họ nhớ tôi. Cũng như đôi khi tôi nhớ người

này, k kia. Nh ng n i nh ch là c a riêng tôi, còn k đã ra đi v n ra đi mi n mi t. Thì cũng th , ch ng ai làm gì đ c cho tôi lúc tôi ra đi không tr i.

Ch t là m t t t c . Nh ng thánh Phaolô i tuyên tín r ng ch t là chi n th ng (1Cor 15,54). Ch t là đi v s s ng vĩnh c u. Ch t là g p g . G p Đ ng t o nên mình. Nh v y, ch t là cánh c a im lìm đ c m ra đ tôi v v i Đ ng th ng tôi. Ch t là đi u ki n đ s ng.

Chúa i, ch t là đi v v i Chúa sao con v n lo âu?

Ph i ch ng n i lo âu là đ u hi u nói cho con r ng con s con có th không g p Chúa. Vì s không g p nên ch t m i là b n án n ng n . Mà t i sao con i s không g p Chúa? Chúa luôn mong m i, đ i ch con c mà. Nh th , mu n g p Chúa hay không là do ý c a lòng con. Con có quy n quy t đ nh cho h nh phúc c a mình.

Chúa i, vì bi t mình s ch t nên con băn khoăn t h i bao gi thì chuy n t u đ nh m nh đem con đi. Hôm nay hay ngày mai? Mùa thu này hay mùa xuân t i? Con âu lo. Nh ng vì sao ph i lo âu?

Ph i ch ng lo âu là đ u hi u nói cho con r ng con ch a chu n b đ , là h n con còn ng n ngang. Có xa Chúa thì m i s m t Chúa. S m t Chúa thì m i xao xuy n băn khoăn. Con bi t th , con bi t r ng vì không s n sàng, vì không chu n b nên m i h i h p, m t bình an. Con bi t th , con bi t sau khi ch t là h nh phúc hay gian nan, là núi cao v i mây ngàn c u r i, hay v c sâu phi n mu n v i đầu th ng. Nh ng chu n b cho gi ra đi không đ n gi n Chúa i. Chúa bi t đó, con đi tìm Chúa nh ng là đi trong lao đao. B i yêu m t v t h u hình thì đ h n i ng nghe ti ng g i t n i xa th m. Gi u có và danh v ng cho con h nh phúc mà con có th s đ c. Còn h nh phúc c a đ c tin thì sâu th m quá.

Chung quanh có bi t bao m i m c. Kinh nghi m cho con th y r ng đã nhi u i n con b Chúa. Nh v y bi t đâu con i ch ng b Chúa trong t ng lai. N u lúc đó mà gi ch t đ n thì sao?

Chúa có nghĩ r ng khi con ph i ph n đ u ch i t nh ng rung c m b t chính đ s ng theo ni m tin là thánh giá c a con không. Ch i t ti ng g i c a t i i đã là m t thánh giá. Nh ng có khi lo

Âu vì không biết mình có tội chết đi đâu không còn là một thánh giá khác nữa. Chính đức thánh cha Chúa mà còn phải kêu lên: "Ôi! những người đi u tôi muốn làm thì tôi chết làm, những gì tôi muốn trốn tránh thì tôi lại làm" (Rom 7,15-16). Chúa thấy đó, và tông đồ lớn của Chúa mà còn như thế, huống chi con, một kẻ mang nhiều đam mê, yêu cầu thì đức thánh cha và Chúa gian nan biết bao.

Đúng khi chết khi con chết, thì con phải chết trước khi con chết.
Cái chết đó là đóng đinh đi con vào thập giá. Con không biết con cần đi đâu. Con chết xin sao cho con tiếp tục đi mãi. Đi xiêu vơi vì yêu cầu của con, những việc tiếp tục đi.

Thập giá nào thì cũng có đau đớn.

Con không muốn thập giá. Vì thập giá làm con mang những tích. Chúa cũng đã ngã. Những người sống sống của con mang một sự chết, thì trong cái chết của thập giá này sinh sống. Chúa đã chết. Chúa hiểu nên sống hẳn của sự chết. Con vẫn như là Chúa cứu nguy: "Lạy Cha, con xin phó hồn con trong tay Cha" (Lc 23,46). Hôm nay con cũng muốn nói như vậy đó, với Chúa. Cuộc sống này và phần sinh của Chúa dạy con rằng chết có sống nào mà không phải qua sự chết. Chết thì sống hẳn, những người yêu sống sống thì con phải yêu sự chết.

Con muốn chết đi đâu sống.

Con sẽ đóng đinh đi con vào thập giá. Chúa ơi, Chúa có cho những lo âu của con là để cho tình yêu của một tâm hồn yêu cầu, đang thao thức đi tìm Chúa vì sự một Chúa không.

Lạy Cha, trong tay Cha con xin phó thác đi con.

**LM Nguyễn Tâm Thường, SJ -
Trích trong Những kẻ Một và Hạnh Phúc**
